Під сірим віттям вгору йшов помалу
він, сірий і самітний, між олив
і голову, пилюкою припалу,
в пил рук гарячих глибоко втопив.

По всьому — це. І це кінець надходить.
Та я повинен, і осліпши, йти.
Чому мене примушуєш доводить,
що Ти еси, хоч зник для мене Ти?

Тебе не можу більше я знайти,-
ані в собі, ні в інших, ні в камінні
знайти не можу. Сам один я нині.

Зі мною — вся скорбота людських бід.
Полегшити Ти міг би їхній гніт,
коли б Ти був. О невимовний стид...

Казали згодом: ангела прихід,-
Хіба то ангел? Ах, то ніч прийшла,
зашелестіла листям на оливах.
Здригнулись учні в снах своїх лякливих.
Хіба то ангел? Ах, то ніч прийшла,

Звичайна ніч прийшла сюди, як сотні
ночей було минуло тут підряд.
Каміння спить, і пси лежать дрімотні.
Ах, ніч сумна, як ночі ті скорботні,
що ждуть, щоб ранок повернувсь назад.

Бо не приходить на такі благання
ні світла ніч, ні ангел поготів.
Все тратять ті, хто сам себе згубив,-

їх обмина отецьке піклування
і поронило лоно матерів.

Переклад М. Бажана